

— Тоя подлець има право, поне за мене, пошушна си горчиво Зарговъ.

— А бе чуй, пое пакъ защитникътъ на Заргова, една нова афера, почерпи! Моятъ клиентъ ми иска съвѣтъ да подигне ли углавенъ процесъ противъ твоя?

— За клевета ли? Знамъ. Но той нѣма сериозни доказателства, ще изгуби тамъ...

— Въ това и азъ нѣмамъ никакво съмнѣние... Но той е много ожесточенъ...

— Аманъ, съвѣтвай го да отвори тоя процесъ. Прѣкрасенъ случай — да пооцваж още мойта патка.

— Добрѣ. Ще го подигнемъ. Азъ ти се отплащамъ и ти доставамъ една побѣда блѣскава. Видишъ ли? Нашето е: „Сговорни калугери въ срѣда мѣсо ядѣтъ.“

— Благодарж... Но вие съ госпожата ще бждете на Горня-Баня? Ще ви се надѣвамъ тамъ.

— Тъкмо на десетъ часътъ въ недѣля заранѣта. Само ти днесъ се много разглаголетвова, байно, и си позволи одеѣ такива деликатности...

— Азъ отговаряхъ на твойтѣ... Нашата професия е такава. *Какъчи кавасж.*

Двамата се искискахъ.

— Ние плачимъ на чуждъ гробъ, разбира се, подзе Зарговиятъ защитникъ; — какво ми е менъ да си правж лоша кръвъ за чужди бабини деветини? Ние сме както докторитѣ: колкото боли тѣхъ сърдце за клиентитѣ, които уморяватъ, толкова и намъ чини тровенето на нашитѣ. Ний за очи колкото джавкаме се... „Каквото сърдце болѣло, таквизъ и сълзи пролѣло“... Но прѣдстави си, тие хаплювци зиматъ за сериозно нѣщо нашата врява!.. Ти колко мислишъ да отпънешъ отъ твоя,